

Derfor siger jeg: jeg synes, at naar vi skulle ordne den Ting, skulle vi søge at holde os saa nær som muligt til det System, der er prøvet i London og ikke lave noget nyt og stige, at den engelske Institution er en ejendommelig Institution, som vi ingen Brug have for. Der er for i Korthed at fremhæve det, den Forskel paa det engelske System og det System, Koncipisten her vil indføre, at her er der to Originalbeviser, som kunne komme til at gaa hver for sig, og som begge to hver for sig under visse Omstændigheder kunne komme til at gøres gældende mod Oplagshuset, hvorimod dette slet ikke er Tilfældet i England; der er det fun det ene, the warrant, der kan gøres gældende og andet ikke. Endvidere, naar man sammenholder §§ 9 og 10 i Lovudkastet og § 10 med § 7, vil man se, paa hvilken højt mærkværdig Maade Garantibeviset springer over til at blive Oplagsbevis, og Oplagsbeviset, som skulde være den egentlige Bærer, gaar helt ud af Verden og ikke er det Papir værd, det er skrevet paa. Efter § 9 gør man Garantibeviset gældende som et Pantebrev, og Retten er den, at man kan fordrø, at nu skulle Bærerne sælges, og saa skal man fyldestgøres af Provenuet, og man lader oven i købet Oplagshuset sælge Bærerne — det undrer mig i øvrigt, hvorfor man netop gør det. Efter § 10 derimod bruger man Garantibeviset ikke som Pantebrev men som et Ejendomsdokument til at faa Bærerne udleverede, saa at man bliver Ejer deraf; og den Mand, som køber paa Kredit, og som har Oplagsbeviset, har blot et Stykke Papir, som ingen Ting betyder længere. Det er fordi Forsfatteren er kommen ind paa det fortvivlede Begreb om Ejendomsret under en resolutiv Betingelse. Den første ærede Taler sagde ganske rigtig, at det var noget, vi ikke havde Brug for, og jeg tror, at jo mere vi tænke over dette Begreb, Ejendomsret under resolutiv Betingelse, vil det vise sig at være et Begreb, som er forvirrende, og som ogsaa har voldet Jurister, særlig Forsfatterne af Tingsretten, høj Grad af Besvær. De Herrer ville se, at naar man siger, at der er en, der ejer noget under resolutiv Betingelse, er der ogsaa en anden, der er Ejer. Den resolute Betingelse er her, at Køberen undlader at betale paa Forsaldsdagen, og naar dette indtræder, hvad saa? Saa ophører Køberen, der hidtil har været Ejer, at være Ejer, og Sælgeren, som en Gang var Ejer, træder nu ind igen og bliver Ejer. Det er hele denne Konstruktion, som er saa uførenelig med Ejendomsretten, som Koncipisten har tænkt paa at ville ordne, navnlig ved den

Maade, hvorpaa § 10 er formet, hvorimod Sagen i England er saa simpel, at den Besidder af warrant, som har solgt paa Kredit ved Hjælp af weight note, aldrig har opgivet sin Ejendomsret, han vedbliver at være Ejer og siger til Køberen: Naar Du betaler Pengene, Købesummen, skal Du blive Ejer og saa the warrant. Køberen saar saaledes, som vi alle kende det fra Salget af faste Ejendomme, at saa længe en Mand ikke har faaet Støde, er han ikke at anse som Ejer, han har kun Køberens Ret. Der, der skulde komme til her, er det, at Køberen, hvis det var en fast Ejendom, skulde have en fuldstændig uroffelig Ret til, naar han opfylder sin Forpligtelse, at saa Støde, eller anvendt paa det her foreliggende, at Køberen, der har faaet weight note, skal have en uroffelig Ret til, naar han betaler Købesummen, at faa the warrant udleveret. Det er det, vi kende saa godt ved Salg af faste Ejendomme, saaledes at denne Konstruktion her skulde overføres paa Væter, hvorimod jeg paastaar, at hele den Konstruktion, der vil følge af Udkastets System, er i Strid med de mest fundamentale tingligretlige Begreber. Der er navnlig noget saa højt mærkværdigt i, at Garantibeviset, som ellers kun skal gaa og gælde for Laanebevis, paa en Gang skal komme frem efter § 10 og blive det egentlige Ejendomsbevis og den egentlige warrant.

Men saa er der noget andet, som jeg vil fremhæve, som viser, hvor knudret og indviklet det hele er; det er den Maade, hvorpaa Sælgeren sikres. Naar Købesummen krediteres — Sælgeren saar maaste en 3-Maaneders Betsel, fordi der ikke betales kontant — mener Koncipisten, at saa kan Sælgeren sikre sig, ikke ved at beholde Oplagsbeviset, det giver han fra sig, men ved at beholde Garantibeviset, og nu kommer Garantibeviset til at fungere. I § 7 staar der, at for at et Laan kan stiftes ved Hjælp af Garantibeviset, skal Garantibeviset paategnes det nødvendige med Henyn til Laanet, dets Størrelse, Forsaldstid, Hente o. s. v. og saa endossieres; kommer der ikke en saadan Paategning, betyder Endossementet intet. Nu spørger man: Hvorledes skal en Køber og Sælger gaa frem, naar Sælgeren skal have Oplagsbeviset og derved faa Ejendomsretten, og Køberen paa den anden Side ikke skal miste sin Sikkerhed? Der vil jeg henvise de Herrer til Bemærkningerne til § 7 i Tillæg A. Sp. 1744, navnlig Slutningen og næste Spalte. Jeg har læst det mange Gange igennem, men jeg tør ikke paastaa, at jeg fortaar det, og det er maaste derfor noget ubilligt at henvise de Herrer